

Arrest

**nr. 52 017 van 30 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 29 september 2010 in eigen naam en in naam van haar minderjarig kind X heeft ingediend, om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 november 2009 dient de verzoekende partij een machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Wet van 5 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 11 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2009 werd ingediend door:

P., P. (...) (R.R.: 082100240269)
geboren te Pokhara op 02.10.1982
* volgens paspoort P., P.R., (...) geboren op 02.10.1982
* bij DVZ ook gekend als P., P. (...) (R.R. 082092252221), geboren op 22.09.1982
* bij DVZ ook gekend als P., P. S. (...)

+ minderjarig kind
R., A.K. (...), geboren op 25.12.2006
* volgens aanvraag 9bis: R., A.K., (...) geboren op 25.12.2005

Beiden van nationaliteit: Nepal
adres: (...) 1050 ELSENE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene zou enkel eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009 voor wat de verblijfsduur in België betreft, maar zij legt geen recent arbeidscontract voor en valt dus niet onder de opgestelde voorwaarden.

Het feit dat betrokkene sinds 1.12.2006 ononderbroken in België verblijft, een schoolgaand kind heeft, zich inschreef voor een cursus Nederlands voor anderstaligen op (schooljaar 2009-2010), twee sociale getuigenissen voorlegt en werkwilig is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies d.d. 19.07.2009.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag ingediend op 08.09.2008 werd afgesloten op 08.06.2009 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 18.09.2009, die afgesloten werd op 07.10.2009 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 13.10.2009 diende betrokkene nog een derde asielaanvraag in, die afgesloten werd op 28.10.2009 met een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 28.10.2009 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk negen maanden, 19 dagen en 15 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene haalt aan dat zij op het moment van indiening van de aanvraag art. 9bis nog een hangende asielprocedure had bij de Raad van State tegen de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het administratief dossier blijkt dat dit echter onjuist is, want de procedure werd afgesloten op 23.07.2009 (arrest nr. 4785 in de zaak A193.313)

Wat betreft de aangehaalde elementen, de hangende asielprocedure, de voorgeschiedenis en de huidige situatie in verband met de vader van het kind van betrokkene, punt 2.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009, schending van art. 8 van het EVRM en de problemen die betrokkene als alleenstaande moeder zou ondervinden bij een gedwongen terugkeer naar Nepal, dient er opgemerkt te worden dat uit de aanvraag art. 9bis niet kan worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de

ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. De advocaat van betrokkene maakt wel een opdeling met behulp van verschillende punten in zijn verzoekschrift, maar toch is het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde pertinent onduidelijk. Zo worden onder punt 5 met als titel "Buitengewone omstandigheden namelijk prangende humanitaire situaties conform artikel 9bis VW" (pagina 2 van het verzoekschrift d.d. 13.11.2009) volgende elementen behandeld:

Onder punt 5.1: de algemene situatie van betrokkene (voorgeschiedenis en huidige situatie). Vervolgens onder punt 5.2: punt 2.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009, de schending van art. 8 van het EVRM, de onwenselijkheid van een onderbreking van het schooljaar van het kind van betrokkene en de problemen die betrokkene als alleenstaande moeder zou ondervinden bij een terugkeer naar Nepal en de gevolgen voor het kind. Waarna de advocaat vermeldt dat er, gelet op voorgaande, bijzondere aandacht dient besteed te worden de situatie van betrokkene en dat er in casu voldoende gegronde elementen zijn om een machtiging tot verblijf toe te staan (pagina 4 van het verzoekschrift d.d. 13.11.2009). Vervolgens wordt onder punt 5.3 de integratie van betrokkene behandeld en het feit dat zij een schoolgaand kind heeft, wat dan veronderstellen wij betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag art. 9bis, hoewel dit nog steeds tot punt 5 "buitengewone omstandigheden..." behoort. In punt 6 met als titel "De onmogelijkheid van verzoekster om een aanvraag in te dienen voor de Belgische diplomatieke post in haar thuisland" (pagina 5 van het verzoekschrift d.d. 13.11.2009) worden bepaalde argumenten nogmaals alsook nieuwe elementen opgelijst: punt 2.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009, de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, het gebrek aan financiële middelen om de reiskosten te dragen om de aanvraag te gaan indienen in het land van herkomst, de sociale bindingen namelijk het verblijf van de vader van het kind van betrokkene zodat betrokkene zelfs niet tijdelijk zou kunnen terugkeren, de onproportionele problemen bij een aanvraag in het land van herkomst en het feit dat betrokkene een schoolgaand kind heeft en cursus Nederlands volgt. Dezelfde elementen als onder punt 5.3 vermeld, worden hier dus nogmaals aangehaald, hoewel het ditmaal over de buitengewone omstandigheden gaat, althans volgens punt 6 van het verzoekschrift. Het is dus duidelijk dat het vereiste onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden en de elementen ten gronde niet gerespecteerd wordt door de advocaat. Indien echter geoordeeld zou worden dat bovenstaande elementen allen bij de gegrondheid zouden behoren, dan kunnen we deze als volgt beoordelen:

Betrokkene haalt aan dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt, omdat de vader van haar kind een legaal verblijf in België geniet en beroept zich hierbij op punt 2.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Aangezien het kind de Belgische nationaliteit niet bezit, is punt 2.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009 niet van toepassing op de situatie van betrokkene. De situatie van betrokkene kan niet als analoog beschouwd worden aan de situatie onder punt 2.1 bedoeld en vormt dus geen grond voor regularisatie. Betrokkene geeft zelf aan dat zij geen band meer heeft met de vader van het kind en dat laatstgenoemde hen in de steek liet. Zij toont niet aan de vader van haar kind een affectieve band onderhoudt met zijn kind, noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) met hen zou hebben. In dit opzicht is de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dus niet van toepassing op de situatie van betrokkene.

Betrokkene beweert dat bij een terugkeer naar Nepal zij als alleenstaande moeder niet aanvaard zal worden in de Nepalese maatschappij en dat zij en haar kind ernstige problemen zullen ondervinden. Zij legt echter geen enkele vorm van bewijs voor ter staving van haar bewering. Het is aan betrokkene zelf om minstens een begin van bewijs te geven. Verzoekster haalt daarnaast nog aan dat zij over onvoldoende financiële middelen beschikt om terug te keren naar haar land van herkomst. Ook hier legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat deze bewering kan staven. Het is aan betrokkene zelf om minstens een begin van bewijs te leveren, terwijl het hier bij een loutere bewering blijft. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet wordt gevraagd terug te keren naar haar land van herkomst, maar enkel om het Schengen grondgebied te verlaten. (...)"

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. De verzoekende partij vraagt *'de schorsing en vernietiging'*. In het opschrift van het verzoekschrift wordt echter enkel vermeld dat het een *"beroep tot nietigverklaring"* betreft, zodat de verzoekende partij geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van de artikelen 9 en 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het *'principe van een goede administratie en overschrijding van bevoegdheid'*.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij dat:

"(...) SCHENDING VAN ART. 9 EN ART 9BIS VAN DE WET VAN 15.12.1980 EN VAN ART 2 EN 3 VAN DE WET VAN 1991 OP DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING IN BESTUURSHANDELINGEN, ARTIKEL 3 VAN HET EVRM, ARTIKEL 8 EVRM, HET PRINCIPE VAN EEN GOEDE ADMINISTRATIE EN OVERSCHRIJDING VAN BEVOEGDHEID.

Verzoekende partij diende een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis en op basis van de regularisatiecriteria vervat in de instructie dd. 19.07.2009.

Deze instructie werd door de Raad van State vernietigd dd 11.12.2009.

Toch past de Dienst Vreemdelingenzaken/afgevaardigde van de Minister deze instructie nog toe en dit op basis van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris die zich hiertoe engageerde.

Nu is het zo dat de regularisatieaanvraag van cliënt werd afgewezen op basis van deze instructie die werd vernietigd door de Raad van State.

Deze instructie bevat criteria die strikter zijn dan de wet en dan de regularisatiecriteria die werden toegepast voor deze van de instructie.

Verzoekende partij vindt dan ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn boekje te buiten gaat doordat ze vernietigde en strengere voorwaarden oplegt aan verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoekende partij perfect geïntegreerd is: een schoolgaand minderjarig kind, lessen Nederlands, bereid te werken, een huurovereenkomst enz. De Dienst Vreemdelingenzaken erkend zelf in zijn beslissing dat deze elementen de integratie van verzoekende partij aantonen.

Er waren dus meer dan voldoende elementen voorhanden om het ingediende verzoekschrift gegrond te verklaren. Doch wijst de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag af op basis de vernietigde instructie.

Huidige beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden. (...)"

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij in de toelichting van het middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door haar opgeworpen schendingen, behoudens wat de vermeende schending van artikel 9bis betreft, dat de wettelijke bepaling voorziet in een discretionaire beoordelingsbevoegdheid voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dat de instructie ten gunste is van de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend, dat de verzoekende partij allerminst ernstig is in zoverre zij poneert dat de instructie 'strenger' zou zijn dan de wet, dat dit manifest onjuist is en dat het de verwerende partij een raadsel is waar de verzoekende partij een dergelijke gratuite bewering vandaan haalt en dat zoals uit de zeer uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt, is deze terecht en op grond van correct overwegingen tot stand gekomen.

In haar repliekmemoirie stelt de verzoekende partij dat ze haar vraag tot vernietiging van de bestreden beslissing blijft handhaven.

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging ongegrond heeft verklaard.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat haar aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het ten tijde van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van voornoemd artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2° Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvraag om machtiging tot verblijf werd *in casu* ongegrond verklaard, wat betekent dat de redenen die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partij stelt dat de instructie criteria bevat die strikter zijn dan de wet en dat de verwerende partij haar boekje te buiten is gegaan doordat ze vernietigde en strengere voorwaarden oplegt aan de verzoekende partij.

In het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime discretionaire bevoegdheid om te beslissen welke door de verzoekende partij aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. Deze discretionaire beoordelingsvrijheid heeft echter de redelijkheid tot grens (RvS 16 juni 2004, nr. 132.494). In de instructie van 19 juli 2009, waarvan de toepassing door geen enkele partij betwist wordt, staan enkele situaties beschreven welke als prangende humanitaire situaties worden beschouwd. De verwerende partij heeft gebruik gemaakt van zijn ruime discretionaire bevoegdheid om rekening te houden met de instructies van 19 juli 2009 waarop de verzoekende partij uitdrukkelijk beroep heeft gedaan. Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de gegrondheid van het beroep de Raad zich niet vermag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing genomen werd in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 11 augustus 2010 wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de motivering van de bestreden beslissing wordt expliciet verwezen naar de vernietiging door de Raad van State van de instructie van 19 juli 2009 maar wordt er tevens op gewezen dat de staatssecretaris zich geëngageerd heeft om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie, zoals beschreven in de instructie, te blijven toepassen. De beschouwing van de verzoekende partij mist juridische grondslag daar de gemachtigde van de staatssecretaris handelde binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In de mate waarin de verzoekende partij wetskritiek uit op de voornoemde bepaling en meent dat deze criteria bevat die strikter zijn dan de wet, wordt opgemerkt dat het niet de bevoegdheid is van de Raad om hierover uitspraak te doen.

Verder stelt de verzoekende partij dat de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgaat aan het feit dat de verzoekende partij perfect geïntegreerd is: een schoolgaand minderjarig kind, lessen Nederlands, bereid te werken, een huurovereenkomst. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing hieromtrent stelt dat *'Het feit dat betrokkene sinds 1.12.2006 ononderbroken in België verblijft, een schoolgaand kind heeft, zich inschreef voor een cursus Nederlands voor anderstaligen op (schooljaar 2009-2010), twee sociale getuigenissen voorlegt en werkwilig is, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie.'*

In de mate dat verzoekende partij met dit onderdeel van het middel aanvoert dat zij het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, wijst de Raad erop dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoekende partij aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

3.3 Tot slot stelt de Raad vast dat de overige aangehaalde schendingen niet verder worden uitgewerkt en dus niet ontvankelijk zijn. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

In de mate dat het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS